

ΤΗ ΚΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἐφραὶμ τοῦ Σύρου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχ. ζ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Τοῦ Παραδείσου τὰ κάλλη κατοπτρισάμενος, καὶ δαυιλῶς τρυφήσας, ἀκηράτους λειμῶνας, ἐξήνηθης τῷ κόσμῳ, γνῶσιν Θεοῦ, ἧς μετέχοντες Ὅσιε, πνευματικῆ διαθέσει τῆ τῶν ψυχῶν, ἀναθάλλομεν ἐν πνεύματι.

Τὴν τοῦ Κριτοῦ παρουσίαν Ἱστορησάμενος, τοῖς τῶν δακρύων ρείθροις, τῶν ψυχῶν τὰς λαμπάδας, ἀνάπτειν ἐκδιδάσκεις, πᾶσι βοῶν, τοῦ Νυμφίου τὴν ἔλευσιν, Περιβαλώμεθα πάντες στολὴν λαμπράν, ὑπαντῆσαι τῷ Νυμφίῳ Χριστῷ.

Τὴ ἐγκρατεία τὸ σῶμα περιφραζάμενος, τὰς τῶν παθῶν κινήσεις, ἀπενέκρωσας Πάτερ, εὐχαῖς καὶ ἀγρυπνίαις, ὅθεν ἐν σοί, ἡ τοῦ Πνεύματος δύναμις, ἐπισκίασασα ἔδειξε νοητόν, σὲ φωστήρα καὶ παγκόσμιον.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ἐμφρόνως τῶν ὀχληρῶν τοῦ βίου ἐπαναστάς, Ἐφραὶμ ἀοίδιμε, φιλησυχία τὴν ἔρημον κατέλαβες, καὶ δι' αὐτῆς πρὸς Θεὸν πρακτικῶς ἀναγόμενος, τῷ κόσμῳ ἔλαμψας φωστήρ, καὶ ῥήματα ζωῆς τοῖς ἀνθρώποις ἐπήγασας, διὸ μὴ παύση ἐν ταῖς εὐχαῖς σου στηρίζων ἡμᾶς, ἐκ βλάβης τοῦ ἀλλοτρίου, ῥυσθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, Ὅσιε Πάτερ.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Θεὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα ἔγνωμεν, Θεοτόκε Παρθένε, αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ

Ὁρώσά σε σταυρούμενον, Χριστέ ἡ σὲ κήσασα, ἀνεβόα. Τὶ τὸ ξένον ὁ ὄρῳ, μυστήριον Υἱέ μου; πῶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις, σαρκὶ κρεμάμενος ζωῆς χορηγέ;

Ἀποστίχου, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωῆχου.

Δόξα... Ἦχος δ' Ἀνατολίου

Προφητικῶς καταβρέχων τὴν στρωμνὴν τοῖς δάκρυσι, καὶ μελέτην βίου ποιούμενος τὴν μετάνοιαν, τῆς κρίσεως τὸν φόβον ἔργοις ἡμῖν, καὶ διὰ λόγων ὑπέδειξας. Διὸ τὴν σὴν τιμῶμεν ἅπαντες, συνελθόντες Παμμάκαρμνήμη, παραδόξων πραγμάτων αὐτουργέ, Ἐφραὶμ ἀοίδιμε, καὶ νῦν δυσωπούμέν σε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Κατακρίσεως ῥύσαι με, Παναγία Θεόνυμφε, καὶ δεινῶν πταισμάτων, τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, καὶ τοῦ θανάτου ἀπάλλαξον, εὐχαῖς σου καὶ δώρησαι, δικαιοσεως τυχεῖν, ἐν ἡμέρα ἐτάσεως, ἧς ἐπέτυχον, τῶν Ἁγίων οἱ δῆμοι μετάνοια, καθαρθέντα μὲ πρὸ τέλους, καὶ τῶν δακρύων ταῖς χύσεσιν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν Ἀμνὸν καὶ ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὧς ἔβλεψεν, ἡ Ἀμνὰς ἡ τέξασα, ἐπωδύρετο, καὶ μητρικῶς σοὶ ἐφθέγγετο. Υἱέ ποθεινότατε, πῶς ἐν, ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνηρτήθης μακρόθυμε; πῶς τὰς χεῖράς σου, καὶ τοὺς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων, καὶ τὸ αἷμα, τὸ σὸν ἐξέχεας Δέσποτα;

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Ταῖς τῶν δακρύων σου ῥοαῖς, τῆς ἐρήμου τὸ ἄγονον ἐγεώργησας, καὶ τοῖς ἐκ βάθους στεναγμοῖς, εἰς ἕκατὸν τοὺς πόνους ἐκαρποφόρησας, καὶ γέγονας φωστήρ, τῆ οἰκουμένη, λάμπων τοῖς θαύμασιν,

Ἐφραὶμ Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου καὶ τοῦ Ἁγίου εἰς ζ', οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Ἐφραὶμ γεραίρω τὸν νοητὸν Εὐφράτην. **Θεοφάνους.**

Ὡδὴ α' Ἦχος πλ. β'

«Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ ἵχνησι, τὸν διώκτην Φαραῶ, καθορῶν ποντούμενον Θεῷ, ἐπινίκιον ὠδήν, ἐβόα ἄσωμεν».

Εὐφραντικὴ ἐπομβρία σῶν προσευχῶν, τὴν ψυχὴν μου ἄρδευσον ξηρανθεῖσαν τῷ αὐχμῷ, τῶν παθῶν, καὶ λόγων μοι τὴν σὴν, εὐφημοῦντι ἑορτήν, Παμμάκαρ ἔμπνευσον.

Φῶς νοητὸν ἀπαστράψας φωτιστικός, ἀνεδείχθης ἥλιος, φεγγοβόλοις ἀρεταῖς, καὶ δογμάτων κάλλεσιν Ἐφραὶμ, καταυγάζων τῶν Πιστῶν, ἅπαν τὸ πλήρωμα.

Ῥεῖθροις δακρύων τὴν φλόγα τὴν τῶν παθῶν, κατασβέσας γέγονας, σκεῦος τίμιον Ἐφραὶμ, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πηγὰς, ἀναβλυζων διδαχῶν, θεομακάριστε.

Θεοτοκίον

Ἀδιαφθόρως τὸν Λόγον ἐν σῇ γαστρὶ, δεξαμένη τέτοκας, τὸν λυτρούμενον φθοράς, τοὺς αὐτὸν λατρεύοντας ἀεὶ, Μητροπάρθενε σεμνή, πύλη τῆς ὄντως ζωῆς.

Ὡδὴ γ'

«Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου Ἀγαθέ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρα, τῆς ὁμολογίας σου».

Ἰλύος πάσης ἐμπαθοῦς, σεαυτὸν ἐκκαθάρας, ἀνεδείχθης δοχεῖον ἀρετῶν ὡς ἀληθῶς, καὶ σκεῦος χωρητικόν, χαρισμάτων, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Μηδόλως ὑπνον ὀφθαλμοῖς, δεδωκῶς οἶκος ὄφθης, τῆς Ἁγίας Τριάδος, καὶ σοφίας θησαυρός, τὸν κόσμον καταπλουτῶν, χρυσαυγέσι, δόγμασι Μακάριε.

Γνωρίζει ἄλλον σὲ Χριστοῦ, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία, χρυσορρόαν Εὐφράτην, πελαγίζοντα σοφῶν, δογμάτων ἐπιροαίς, καὶ τὴν κτίσιν, πᾶσαν καταρδεύοντα.

Θεοτοκίον

Ἐν δύῳ φύσεσιν ὁ εἷς, τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, σαρκωθεὶς θεοπρεπῶς, προῆλθε τοὺς ἐξ Ἀδάμ, διασώζων, Πάναγνε χρηστότητι.

Ὁ Εἰρμός

«Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου Ἀγαθέ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρα, τῆς ὁμολογίας σου».

Κάθισμα Ἦχος πλ. α'

Τὸν συνάναρχον Λόγον

Τὸν θησαυρὸν τῆς σοφίας τῶν μυστηρίων Χριστοῦ, τὸν κρατήρα τὸν θεῖον τῆς κατανύξεως, ἀνυμνήσωμεν πιστοί, ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ, φερωνύμως γὰρ ἀεὶ, τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, εὐφραίνει ἔπεσι θείοις, Ἐφραὶμ, ὡς πράκτωρ καὶ μυστήης, τῶν τοῦ Κυρίου ἀποκαλύψεων.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἡ θερμὴ προστασία καὶ ἀπροσμάχητος, ἡ ἐλπίς ἡ βεβαία καὶ ἀκαταίσχυντος, τεῖχος καὶ σκέπη καὶ λιμὴν τῶν προστρεχόντων σοί, ἀειπάρθενε Ἀγνή, τὸν Υἱὸν σου καὶ Θεόν, ικέτευε σὺν Ἀγγέλοις, εἰρήνην δοῦναι τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τῷ Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σου θεοχαρίτωτε, τῶν εἰδώλων ἡ πλάνη πᾶσα κατήργηται, καὶ τῶν δαιμόνων ἡ

ἰσχὺς καταπεπάτηται, διὰ τοῦτο οἱ πιστοί, κατὰ χρέος σὲ αἰεὶ, ὑμνοῦμεν καὶ εὐλογοῦμεν, καὶ Θεοτόκον κυρίως, ὁμολογοῦντες σὲ μεγαλυνομεν.

ᾠδὴ δ'

«Χριστὸς μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἐορτάζουσα».

Ῥημάτων δύναμις, τῶν σῶν διέδραμεν, ἐπὶ πάντα τὸν κόσμον ὑψοποιῶ, φέγγει ταπεινώσεως, τὴν ἀβλεψίαν τῶν ψυχῶν, ἐκδιώκουσα Μακάριε.

Ἀμέμπτως ἤνυσας, τὸν βίον δάκρυσι, σεαυτὸν ἀποπλύνας, καὶ τοῦ Κριτοῦ, πᾶσι τὴν ἐπέλευσιν, καθιστορῶν λόγοις σοφοίς, θεοφάντορ ἀξιάγαστε.
Ἰδὼν σου Κύριος, τῆς ταπεινώσεως, τὸ περιδοξὸν ὕψος ὑψοποιόν, λόγον σοὶ χαρίζεται, δι οὗ αἰρέσεων δεινά, τεταπείνεται ὑψώματα.

Ῥωσθεὶς τῇ χάριτι, τοῦ Παντοκράτορος, πρὸς ἀρχὰς παρετάξω δαιμονικᾶς, Πάτερ καὶ νενίκηκας, ὑπὲρ ἡμῶν ἐκδυσωπῶν, τῶν θερμῶς ἀνευφημούντων σε.

Θεοτοκίον

Ὡς θεῖον τέμενος, ὧς ὄρος ἅγιον, ὡς πηγὴν ἀφθαρσίας, ὡς ἐκλεκτὴν, μόνην χρηματίσασαν, τῷ πλαστοουργῷ ἡμῶν Θεῷ, τὴν Παρθένον μακαρίσωμεν.

ᾠδὴ ε'

«Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθριζόντων σοὶ ψυχὰς, πόθῳ καταύγασον δέομαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον».

Ταῖς τῶν δακρύων ἐπιρροαίς, τὸ τῶν ἡδονῶν ὀλοσχερῶς, Πάτερ ἐξήρανας πέλαγος, καὶ τὴ ἀναβλύσει τῶν διδαγμάτων σου, αἰρέσεων χειμάρρους Μάκαρ κατέκλυσας.

Ὁ νοῦς σου νεύσει τὴ πρὸς Θεόν, Πάτερ λαμπρυνόμενος Ἐφραίμ, θεοειδῆς ὄλος γέγονεν, ἔσοπτρον καθάπερ τοῦ θεοῦ Πνεύματος, ἀύλους τὰς ἐμφάσεις ὑποδεχόμενος.

Ναὸς ἐγένου χωρητικός, Πάτερ τῆς Τριάδος ἀληθῶς, πεποικιλμένος τῇ χάριτι, καὶ τῇ διαυγία τῶν καθαρῶν ἀρετῶν, καὶ τῇ τῶν διδαγμάτων ἀκεραιότητι.

Θεοτοκίον

Νεκρὸν μὲ ἔδειξεν ἐν Ἐδέμ, γεῦσις ἢ τοῦ ξυλοῦ πονηρά, ἐπιβουλή τὴ τοῦ ὄφεως, σὺ δὲ ζωοδότην Χριστὸν κυήσασα, ἐζώωσάς με μόνη θεοχαρίτωτε.

ᾠδὴ ς'

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βοῶ σοί. Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε».

Οὐ ψάμμον θεμέλιον, ἀλλὰ πίστιν ἀρραγῆ, ὁ θεοφόρος θέμενος, ταῖς τοῦ ἐχθροῦ παντοίαις ἐπιβουλαῖς, ἀκλόνητος ἔμεινεν, ἀηττήτῳ δυνάμει κυβερνώμενος.

Ἡ γλῶσσά σου κάλαμος, ὀξυγράφου ἀληθῶς, ὡς γραμματέως γέγονεν, ὑψηγομένη γνῶσιν πανευσεβῆ, πλαξὶν ἐγχαράττουσα, καρδιῶν Πάτερ νόμον τὸν τοῦ Πνεύματος.

Τὸ σὸν οἱ ἐκπλέοντες, τῶν δογμάτων γαληνόν, Ἐφραίμ θεόφρον πέλαγος, τρικυμιῶν λυτροῦνται ψυχοβλαβῶν, καὶ ζάλης αἰρέσεων, ἀνανεύοντες πίστει διασώζονται.

Θεοτοκίον

Ὁ πάσης ἐπέκεινα, νοουμένης ὡς Θεός, καὶ ὀρωμένης κτίσεως, σωματωθεὶς προῆλθεν ἐκ σῆς γαστρὸς, τηρήσας σὲ ἄφθορον, ὡσπερ ἦς πρὸ τοῦ τόκου σου Θεονύμφευτε.

Ὁ Εἰρμὸς

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου

προσδραμῶν, βοῶ σοί. Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε».

Κοντάκιον Ἰηχος β'

Τὰ ἄνω ζητῶν

Τὴν ὥραν αἰεὶ, προβλέπων τῆς ἐτάσεως, ἐθρήνεις πικρῶς, Ἐφραὶμ ὡς φιλήσυχος, πρακτικὸς δὲ γέγονας, ἐν τοῖς ἔργοις διδάσκαλος Ὅσιε. Ὅθεν Πάτερ παγκόσμιε, ῥαθύμους ἐγείρεις πρὸς μετανοίαν.

Ὁ Οἶκος

Ἰχνηλατεῖν βουλόμενος, Πάτερ, τοῦ Προδρόμου ταῖς τρίβοις, ἐκ τοῦ κόσμου μόνος αὐτὸς ἀπάρας, εἰς ἔρημον κατώκησας. Βλέπων σὲ οὖν οὕτω βιοῦντα ὁ ἐχθρὸς τὸν δίκαιον, γύναιον πάνυ ἀναιδὲς κατὰ σοῦ διεγείρει, οἴομενος διὰ τοῦ ἀρχαίου ὄπλου τὴν σὴν ἀνδρείαν καταβαλεῖν, καὶ τὴν ἀγνείαν μολύνειν σου, ἵνα μὴ ἐν τοῖς λόγοις καὶ ἔργοις σου ῥαθύμους ἐγείρης πρὸς μετάνοιαν.

Συναξάριον

Τῆ ΚΗ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἐφραὶμ τοῦ Σύρου.

Στίχοι

- Ἦκουσε γλώτταν ψαλμικῶς, ἦν οὐκ ἔγνων,
- Ἐφραὶμ, ἄνω καλοῦσαν, ὁ γλῶσσαν Σῦρος.
- Εἰκάδι ὀγδοάτη Νόες Ἐφραὶμ θυμὸν ἀπηῦρον.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παλλαδίου.

Στίχοι

- Κρεῖττων ὑπάρξας σαρκικῶν σκιρτημάτων,
- Σκιρτᾷ παρ αὐτῷ Παλλάδιος τῷ πόλω.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβου τοῦ Ἀσκητοῦ.

Στίχοι

- Ἀπῆλθε σαρκός, ὥσπερ ἐκ τῆνος πάγης,
- Ὁ σαρκός, Ἰάκωβος οὐχ ἀλοὺς πάγαις.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, αἱ ἅγαι δύο Μάρτυρες, μήτηρ καὶ θυγάτηρ, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχοι

- Τῆ παιδί συγκλίνασα μήτηρ τὴν κάραν,
- Ξίφει συνεξέπνευσε τῷ θυγατρίω.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, ἡ ἅγια Χάρις τοὺς πόδας ἐκκοπεῖσα τελειοῦται.

Στίχοι

- Πόδας Χάρις τμηθεῖσα, πρὸς Θεὸν τρέχει.
- Τοὺς ψυχικοὺς γὰρ οὐ συνετμήθη πόδας.

Ταῖς τῶν ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'

«Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγελος τοῖς Ὁσίοις Παισί, τοὺς Χαλδαίους δὲ κα ταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον ἔπεισε βοᾶν. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Νομοθέτης Μοναζόντων ἀκριβέστατος, ὄφθης σεβασμιώτατε, ὑπαλείπτῃς τε, πρὸς ἐχθρῶν παντοίων συμπλοκάς, διό σου τιμῶμεν τὸ σεπτόν, καὶ ἱερὸν ἐπὶ τῆς γῆς Πάτερ μνημόσυνον.

Ἐναρμόνιον τοῦ Πνεύματος αἰοίδιμε, ὄργανον ἐχρημάτισας, ὑπηχούμενος, ταῖς αὐτοῦ ἐκάστοτε πνοαῖς, καὶ μέλος σωτήριον ἡμῖν, τῆς μετανοίας μελωδοῦν, τοῖς ἀνυμνοῦσί σε.

Θεοτοκίον

Ἐπὲρ λόγον σου ἡ σύλληψις Θεόνυμφε, Θεὸν γὰρ Λόγον τέτοκας, τὸν ῥυσάμενον, ἀλογίας πάντας τοὺς βροτούς, καὶ λόγον παρέχοντα βοᾶν. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ η'

«Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσιος δρόσον ἐπήγασας, καὶ Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας, ἅπαντα γὰρ δρὰς Χριστέ, μόνω τῷ βούλεσθαι. Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Φωτοφόρος ὡς ἄλλος ἐδείχθης ἥλιος, διδαγμάτων ἀκτῖνας πέμπων τοῖς πέρασι, σκότος ἀφεγγές, ἐκμειώσας Μακάριε, πάσης ἀμαρτίας, φωτὶ τῆς μετανοίας.

Ῥεῖθροις θείων δογμάτων περικυκλούμενος, ποταμὸς ὡς ἐξ ἄλλης Ἐδὲμ πεπόρευσαι, πρόσωπον τῆς γῆς, καταρδεύων θεσπέσιε, καὶ τῆς ἀσεβείας, ζιζάνια συμπνίγων.

Θεοτοκίον

Ἀληθῆ Θεοτόκον ὁμολογούντες σε, τοῦ Ἀγγέλου τὸ Χαῖρε πίστει βοώμέν σοί, μόνη τὴν χαράν, ἐπὶ τῆς γῆς ἐκύησας, Κεχαριτωμένη, ἀεὶ εὐλογημένη.

Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσιος δρόσον ἐπήγασας, καὶ Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας, ἅπαντα γὰρ δρὰς Χριστέ, μόνω τῷ βούλεσθαι. Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

ᾠδὴ θ'

«Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα, διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε, ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς σὲ μακαρίζομεν».

Τρωθεὶς ἀγάπη τοῦ Παντοκράτορος, ὅλον σαυτοῦ τὸν βίον, θρηνωδῶν διετέλεσας, ἐκβοῶν μέτ' ἐκπλήξεως Ὅσιε, Ἄνες τὰ κύματά σου, Σῶτερ τῆς χάριτος, ταύτην μοὶ πλουσίως συντηρῶν, ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ.

Ἦδὺς ὁ λόγος σου κατανύξεως, παρεκτικὸς καὶ πλήρης φωτισμοῦ τοῖς προστρέχουσι, θεοφόρε Ἐφραὶμ ἀξιάγαστε, ἄμεμπτος δὲ ὁ βίος, πάσαις κοσμούμενος, ταῖς θεοφεγγέσιν ἀρεταῖς, καὶ λαμπρυνόμενος.

Ναὸς τοῦ Πνεύματος ἐχρημάτισας, καὶ ποταμὸς ναμάτων ζωῆς ῥύτων πληρούμενος, Ἐκκλησίας θεμέλιος ἄσειστος, ἔρεισμα μοναζόντων, ῥεῖθρον ἀέναον, θείας κατανύξεως, Ἐφραὶμ ἀξιοθαύμαστε.

Θεοτοκίον

Νοεῖν οὐ δύναται νοὺς ἀνθρώπινος, τὸ ὑπὲρ νοῦν τοῦ τόκου σου Παρθένε μυστήριον, ὁ Θεὸς γὰρ σκηνώσας ἐν μέσῳ σου, κλειθρα τῆς παρθενίας, οὐ παρεσάλευσε, μόνος ὡς ἐπίσταται αὐτός, ὁ ἀκατάληπτος.

Ὁ Εἰρμὸς

«Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα, διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε, ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς σὲ μακαρίζομεν».

Ἐξαποστειλᾶριον

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις

Ὡς ποταμὸς ὑπάρχεις, ῥεῖθρα χρυσόρρυτα βρύων, καὶ τοὺς λαοὺς διεγείρων, τῆς μετανοίας πρὸς τρίβον, Χριστὸν ἰκέτευε Πάτερ, Ἐφραὶμ σωθῆναι τὸν κόσμον.

Θεοτοκίον ὅμοιον

Ἐλπίς τῶν ἀπηλπισμένων, καταφυγὴ Χριστιανῶν, πανύμνητε Θεοτόκε, τῶν θλιβομένων ἡ χαρά, ἐκ πάσης θλίψεως ῥύσαι, τοὺς ἀναξίους σου δούλους.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωῆχου.

Δόξα... Ἦχος β' Κυπριανοῦ

Ἵσπερ φοῖνιξ δαυϊτικῶς ἐξανθήσας Ὅσιε Πάτερ, τὰς γλῶσσας τῶν βλασφημῶν ἐξέκοψας, ἐν τῇ μαχαίρᾳ τῶν λόγων σου Ἐφραὶμ, τὰς ἀβύσσους τῶν παθῶν ἐξήρανας δι' ἐγκρατείας, ὄργανον ἀνεδείχθης τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Σταυροῦ τὸ ὄπλον ἀναλαβῶν, Χριστὸν ἀπαύστως δυσώπει ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐπιτελούντων τὴν πανέορτον μνήμην σου.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σὲ νεκρὸν

Πάντων, θλιβομένων ἢ χαρά, καὶ ἀδικουμένων προστάτις, καὶ πενομένων τροφή, ξένων τε παράκλησις, χειμαζομένων λιμὴν, ἀσθενούντων ἐπίσκεψις, καταπονουμένων, σκέπη καὶ ἀντίληψις, καὶ βακτηρία τυφλῶν, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σὺ ὑπάρχεις. Ἄχραντε σπεῦσον, δυσωποῦμεν ρύσασθαι τοὺς δούλους σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἵβρεις, ὑπομείναντα πολλάς, καὶ ἐπὶ Σταυροῦ ὑψωθέντα, τὸν τοῦ παντὸς Ποιητὴν, βλέψασα Πανάχραντε, ἔστενες λέγουσα. Ὑπερύμνητε Κύριε, Υἱὲ καὶ Θεέ μου, πῶς τιμῆσαι θέλων σου, τὸ πλάσμα Δέσποτα, φέρεις ἐν σαρκὶ ἀτιμίαν, δόξα τῇ πολλῇ εὐσπλαγχνία, καὶ συγκαταβάσει σου φιλόανθρωπε.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.